

Amb Francesc, els periodistes ens freguem les mans

Dv, 13/03/2015 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que em centri en un àmbit gremial en complir-se els [dos anys](#) de l'elecció de **Francesc**, però la dimensió mediàtica va més enllà de l'àmbit estrictament professional. Un dels grans canvis del [papa Francesc](#) ha estat la comunicació -i això que no ha canviat a cap dels principals responsables dels organismes de comunicació vaticans que va posar **Benet XVI**-. Està als ulls de tothom que aquest canvi es deu a la seva capacitat de síntesi i per utilitzar [un llenguatge planer](#); el que en diríem donar titulars. I sobretot en la coherència entre el que diu i el que fa, el predicar amb l'exemple. Això és el que l'ha convertit en un líder moral en temps líquats. Però encara hi ha una mica de més fons. Crec que almenys en tres coses.

La primera. És molt rellevant que on va exposar el missatge més clar del que pretenia amb el seu pontificat va ser tres dies després de ser escollit en [la trobada amb els periodistes](#) que van cobrir el conclave. El "com voldria una Església pobra i per als pobres" el va dir davant la premsa mundial reunida a l'Aula Pau VI. Però a més del tema central de pobresa i la senzillesa eclesial, en el mateix acte hi va haver un altre gest dels que marcava com anirien les coses. Quan va dir-los que sabia que "molts de vostès no pertanyen a l'Església catòlica, altres no són no són creients" i que per això "de cor els impartiré una benedicció en silenci, respectant la consciència de cadascú però sabent que cadascú de vostès es fill de Déu. Que Déu els beneeixi". És a dir, s'ha acabat l'Església eurocèntrica que dona per suposada una societat catòlica que ha deixat d'existir. Ja no hi ha marxa enrere en una església que viu en una societat plural en la que només es pot convèncer per atracció. Sense que això vulgui dir deixar de fer la proposta, ni explicitar els propis convenciments: Que Déu els beneeixi.

El segon ha estat el gran canvi de les rodes de premsa a l'avió. De fet, també ha estat un gran canvi els llocs sempre perifèrics escollits per als viatges. I s'han acabat les rodes de premsa tipus plasma amb preguntes pactades i filtrades. O hi ha les entrevistes als mitjans. Sempre hi ha el risc de no donar la resposta més brillant, o la més políticament correcta. Però amb aquest tracte amb la premsa es mostra com s'imposa l'Església transparent. I l'Església que s'arrisca. Es pot perdonar un accident si s'ha corregut un risc, però no es pot perdonar l'opacitat o l'acomodament o el silenci o el llençar pilotes fora o l'anar fent la viu-viu.

I, tercer; la crítica i el debat. Ja des del primer dia el papa no s'ha estat de descriure el que no funcionava bé dins l'Església. Amb això, tot i que amb un altre estil, en plena continuïtat amb Benet XVI. Fins i tot a Francesc se li atribueixen frases demolidores que segurament són llegenda urbana. Però si el papa es capaç de parlar a la cúria com ho va fer [aquest Nadal](#), l'espai a la crítica (sensata) eclesial s'obre d'una manera que la meua generació no havíem vist mai. Per no dir el que ja hem vist que passa quan temes fins ara immutables com l'homosexualitat, el divorciats o l'anticoncepció es posen sobre la taula. Quan s'obren espais a la crítica i al debat, només amb això, l'Església es renova. I, de propina, els periodistes ens freguem les mans, encara que això avui sigui el menys important.